

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ

Почавши соціально-політичні та індустріально-економічні перетворення, країна стала перед вибором найбільш перспективних напрямків державної політики, які визначають нові контури суспільства. У наукових дослідженнях розглядаються безліч варіантів розвитку, серед яких виділяють два: продовження ринкових реформ; активізація економічних перетворень на основі стабілізації політичної та законодавчо-правової системи, нової економічної стратегії, а також інтеграції країни у світове господарство [4, с. 46].

Разом з тим можливий і інноваційний шлях розвитку економіки, що передбачає взаємозалежне становлення науково-технічної, виробничої, фінансової, соціальної, інституціональної та інших сфер. Для країни в цілому інноваційна стратегія — це найбільш значимі цілі технологічного розвитку, що визначають напрям пріоритетного фінансування, створення інтелектуальної та інформаційної структури для проектування, заохочення менеджменту, що дозволяє максимально використовувати людські ресурси, оновлення законодавчої бази інноваційної сфери, насамперед у галузі оподаткування, а також реструктуризація наукової сфери з виділенням інноваційного сектору, зайнятого пошуком найбільш ефективних завершених дослідницьких проектів, які можуть реалізуватися в дієві проекти.

Раціональне поєднання державного сектору з підприємницьким в окремих випадках дозволить ефективно використовувати основні елементи стратегії «запозичення», активізувати інноваційну діяльність, наростити обсяги виробництва наукоємної конкурентоспроможної продукції. Такі ж умови і обмеження характерні для стратегії «нарощування». Її можна успішно застосовувати в окремих галузях промисловості реального сектору економіки та військово-промислового комплексу.

Для формування інноваційної стратегії, яка враховує нинішній стан української економіки, необхідно створити:

- інноваційну систему;

- постійно діючу міжгалузеву робочу групу з вироблення і формування її концепції.

- міжгалузевий інтелектуальний центр, який аналізує стан інноваційного процесу [6, с. 56].

Постійно діючий в інноваційній сфері «мозковий» центр допоможе прискорити пошук принципу структуризації науки, посилити інноваційну активність на стику «наука — виробництво» в нових економічних умовах, що не тільки внесе наукові акценти в наукове середовище, а й створить нові джерела (у тому числі і позабюджетні) для фінансування наукових досліджень.

Децентралізація інвестиційного процесу, яка відповідає економічним перетворенням (приватизація державного сектора, розвиток приватного капіталу, виникнення венчурних фірм різних форм власності), призведе до різноманіття форм фінансування інноваційних проєктів, у цьому зв'язку набуває значення не тільки вироблення чіткої стратегії структурної перебудови, її націленість на ефективне виробництво, але і здатність використовувати весь арсенал інструментів прямого і непрямого регулювання припливу приватного і суспільного капіталу для фінансування інноваційної діяльності.

Таким чином, інвестиції в інноваційному процесі є одним з основних факторів. Інвестиційна привабливість інноваційних проєктів — основний мотив фінансування інновацій. Успіх інноваційної діяльності багато в чому залежить від достатності ресурсного забезпечення, у тому числі і від інвестиційної забезпеченості. Інвестиції в будь-якому з секторів економіки вимагають фінансових вкладень. Для того, щоб отримати додатковий прибуток, підвищити ефективність діяльності суб'єкта господарювання, отримати соціально-економічний ефект, необхідно здійснити фінансові вкладення. Тим не менше, проблема вибору об'єктів фінансових вкладень для підприємця не обмежується граничною сумою інвестиції. Дослідження показали, що найбільшою ефективністю володіють вкладення в інновації, де підприємець має можливість отримувати понад монопольний прибуток. Високий потенціал ефективності інновацій забезпечує попит на нововведення з боку підприємців, формуючи ринок науково-технічних, організаційних, економічних та соціальних нововведень. Як джерела інвестування можуть виступати бюджети усіх рівнів, іноземні інвестиції, власні ко-

шти суб'єктів господарювання, а також акумульовані у формі фінансового капіталу тимчасово вільні кошти організацій та установ, заощадження населення.

Література

1. Альтман Э. Равновесие и экономический рост [Текст] / Э. Альтман; пер. с англ. — М. : Прогресс, 1997. — 411 с.
2. Ансофф И. Стратегическое управление [Текст] / И. Ансофф ; сокр. пер. с англ. — М. : Экономика, 1989. — 519 с.
3. Бланк І. А. Фінансова стратегія підприємства [Текст] / І. А. Бланк. — К. : Ника-Центр, 2006. — 520 с.
4. Масленніков Є. І. Методологічні та практичні засади дослідження системи управління фінансовою стійкістю промислового підприємства [Текст] : монографія / Є. І. Масленніков. — Одеса : Прес-кур'єр, 2015. — 316 с.
5. Maslennikov E. I. Strategic Assessment of the Financial Sustainability of the Industrial Enterprise [Електронний ресурс] / E. I. Maslennikov // Економіка : реалії часу. — 2014. — № 6 (16). — С. 111-115. — Режим доступу : <http://economics.opu.ua/files/archive/2014/No6/111-115.pdf> — Назва з екрана.
6. Филиппова С. В. Методология управления трансформационными процессами в промышленном производстве : дис. ... д-ра экон. наук : спец. 08.07.01 «Экономика промышленности» / С. В. Филиппова ; Нац. акад. наук Украины, Ин-т пробл. рынка и экон.-экол. исслед. — Одесса, 2006. — 494 с.